

starší, než nezl. syn stěžovatelky Vojtěch S., nýbrž jest také s y n e m zůstavitelovým, kdežto nezl. Vojtěch S. jest toliko jeho vnukem. Pokud v této souvislosti stěžovatelka vytýká, že vzhledem na zájmy nápadníka a spoludědiců, vzájemně si odporující bylo dle řu 6 odstavec čtvrtý zákona postarati se o oddělené zastoupení alespoň nezl. Vojtěcha S-a, lze připustiti, že by bylo tomuto zákonnému předpisu spíše vyhovovalo, kdyby stěžovatelka Josefina S-ová nebyla zastupovala všechny své nezletilé děti, jakmile jedno z nich činilo nároky na převzetí statku, že však ani tu nelze mluvit o nějaké zřejmé nezákonnosti, jelikož zájmy nezl. Vojtěcha S-a odporovaly v prvé řadě zájmům nápadníka Emila S-a a vůči němu dostatečně chráněny byly a jsou. Konečně vytýká stěžovatelka, že při ustanovení přejímatele statku neměly nižší soudy dbáti toho, že se syn Rudolf S. svého práva v e p r o s p ě c h mladšího svého bratra Emila S-a vzdal, než ani tato výtka neobstojí, neboť jest sice pravdou, že nápadník dle zákona povoláný nemůže právem jemu jako nápadníku zákonem propůjčeným volně nakládati, avšak v tomto případě to na váhu nepadá, jelikož Emil S. byl pro případ, že se jeho starší bratr nápadnictví zřekne, povolán již dle zákona.

Čís. 2266.

Přípustnost dovolacího rekursu v otázce útrat, bylo-li usnesení prvního stolice, obsahující též výrok o útratách, rekursním soudem v celku, tudíž i ve výroku o útratách, v tomto však bez dalšího odůvodnění, zrušeno. Po vyhlášení vyrovnacího řízení dlužno odstraniti pouze práva zájemní, uhrazovací a zadržovací, nabytá proti předpisu řu 10 vyr. ř., nikoliv však i přísudky exekučních útrat, jež vzešly vymáháním oněch práv.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R I 115/23.)

Dne 6. prosince 1922 vykonán byl zájem ve prospěch vymáhajícího věřitele a u s n e s e n í m p r v é h o s o u d u ze dne 7. prosince 1922 byly stanoveny útraty účasti při výkonu exekuce a poplatky výkoného orgánu. Do provedení zájmu a usnesení ze dne 7. prosince 1922, jímž byly stanoveny útraty intervence a poplatek výkoného orgánu, stěžoval si vyrovnávací správce, ježto dne 6. prosince 1922 byla vyvěšena na desce vyhláška o zahájení vyrovnání ohledně dlužnickovy firmy. R e k u r s n í s o u d zrušil napadený zájem i usnesení s ním související, ježto dle řu 10 vyr. ř. nebylo lze dne 6. prosince 1922 nabytí zastavního práva na věcech dlužnickových.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu ve výroku o útratách účasti při výkonu exekuce a o poplatku výkoného orgánu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením rekursního soudu byly mimo jiné zrušeny zájem, vykonaný dne 6. prosince 1922 ve prospěch vymáhající věřitelky, a usnesení ze dne 7. prosince 1922, jímž byly stanoveny útraty inter-

vence a poplatek výkonného orgánu, jímž byla zároveň exekuce dle Šu 11 vyr. ř. na 60 dní odložena. Stížnost brojí proti tomu, že se zrušením usnesení ze dne 7. prosince 1922 byl zrušen také výrok o útratách exekučních. Dovolací stížnost jest přípustna, jelikož rekursní soud, zrušiv ono usnesení také ve výroku o útratách, nějakého rozhodnutí v tomto směru neučinil (§ 528 c. ř. s., § 78 ex. ř.). Stížnost jest odůvodněna. Lze stranou ponechat, zda bylo vůbec třeba, zrušiti usnesení ze dne 7. prosince 1922, pokud se jím odkládá exekuce, když se v tomto bodě zrušením zájemního práva stalo bezpředmětným. Zrušiti však zároveň také výrok o útratách exekučních, toliko náhodou s tímto usnesením spojený, nebyl rekursní soud oprávněn a zejména nemá toto zrušení opory v ustanovení Šu 10 vyr. ř., které zakazuje pouze n a b y t í tam uvedených práv po vyhlášení vyrovnávacího řízení, z čehož plyne, že odstraniti dlužno toliko proti tomuto předpisu nabytá práva zájemní, uhrazovací, pokud se týče zadržovací, nikoliv však také přísudky exekučních útrat.

Čís. 2267.

V kolektivní smlouvě zemědělských dělníků v Čechách na rok 1921 je ustanoven rozhodčí soud a jest pro strany závazným.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R I 121/23.)

Pro úpravu pracovních a námezdních poměrů čeledi a dělnictva zemědělského v Čechách byly na rok 1921 dne 25. a 26. ledna 1921 schváleny a splnomocněnými zástupci zaměstnavatelů i dělníků podepsány směrnice, jež v § 5 obsahovaly ustanovení, že pro rozhodování sporů zásadního rázu a většího významu zřizuje se při zemském poradním sboru zemská paritní komise pro práci zemědělskou, jejímuž rozhodnutí obě strany musí se podrobiti. Řízení o žalobě, již domáhal se zemědělský dělník na zaměstnavateli zaplacení reluta za brambory, s o u d p r v é s t o l i c e pro nepřípustnost pořadu práva zastavil. D ů v o d y: Pro spor, o nějž jde, zemská paritní komise učinila ve schůzi dne 20. října 1921 zásadní rozhodnutí ve věci kompenzačních zemáků v rozhodčím výroku, dle něhož zaměstnavatel množství zemáků, které vůbec je oprávněn relutovati, může relutovati 42 Kč za 1 q. Za toho stavu věci žaloba nehodí se ku jednání v řádném pořadu práva, neboť zásadní rozhodnutí zemské paritní komise pro obě strany jest závazné (§ 5 poslední odstavec směrnic). R e k u r s n í s o u d zrušil napadané usnesení prvního soudu a uložil mu, by dále po zákonu jednal a rozhodl. D ů v o d y: Právnímu názoru prvního soudu nelze přisvědčiti. Nejprve sluší vytknouti, že zjištění soudu první stolice, že »rozhodčí výrok« učiněn byl pro tento spor, odporuje obsahu řečeného výroku zemské paritní komise. Z obsahu tohoto výroku plyne, že zemská paritní komise nezabývala se touto rozepří, nýbrž vyslovila se způsobem dobrozdání (arbitráží) a to ještě všeobecně, bez ohledu na strany této rozepře, jak sluší řešiti otázku kompenzačních zemáku, uvádějíc v řečeném »rozhodčím výroku« doslovně: »Pokud není rodina dělníková zemáky jinak